

Слово про друга Пам'яті Василя Федорука

Мить... Мить, що відділяє минуле від сучасного, велике від дрібного, глибоке від порожнього... Мить, що розмежує вчора і сьогодні: ніби одна мить, — а вже рік, як щось у людській подобі забрало від нас Василя Федорука: товариша, колегу по праці, художника. Мить — це те, що глибоко закарбовується в людській свідомості й час від часу виринає з неї, щоби відновити, витягнути з глибин на світ Божий, роз'ятривши пам'ять – щось близьке, сокровенне, і таке далеке водночас.

Саме про таку мить, що закарбувала в моїй пам'яті Василя Федорука хочу згадати: 15 жовтня 2014 р. — ми з гуртом львівських мисливців відкривали сезон полювання на фазана в Закарпатті (поблизу Ужгорода). Вийшли в поле о 7-й годині ранку — ще стояла густа ранкова роса... Ми йшли з Василем поруч: він з одного боку невеличкого лану кукурудзи, а я — з іншого. Раптом мій дратхар Весна різко повернула до Василя і за кілька метрів перед ним картинно зупинилась. Ми, як і решта мисливців, що спостерігали за цією сценою, насторожено завмерли. Я сказав Василеві: «Пильнуй, і в ту ж мить фазан зі всіх барв веселки з голосним квохканням злетів у повітря. Відголоски «Стріляй»!, «Бий»! лунали з різних боків. Проте, здавалося б, — явний трофей, якого ми вже бачили в ягташі, успішно долетів до кущів верболозу та й по всьому. А той, хто мав стріляти і бити, — хвилику постояв, закинув рушницю за плече, дістав з кишені цигарки та смачно закурив... На розчаровані наші запитання: «Ну, як ти так»? Василь відповів: «Які кольори... — фантастика!

З під широких крис капелюха — аж світилися захопленням добрі очі.

...Мить — що закарбувала Василя в моїй пам'яті таким.

Ростислав Студницький

декан факультету «Дизайн»,

кандидат мистецтвознавства, доцент